అవాడి సెజ్జాయ్యా

పి.ఎస్.నారాయణ

రంగనాథరావుగారు లేచి నిలబడ్డారు. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వెళ్ళి కూజాలో నీళ్ళు గ్లాసులోకి ఒంపుకుని మొఖం కొద్దిగా చల్లుకొని పై పంచతో మరీ మెత్తగా అద్దుకున్నారు. తర్వాత మిగిలిన కాసిని నీళ్ళూ కిటికీలోనుండి వాకిట్లోకి విసిరి, మళ్ళా గ్లాసునిండా నింపుకొని గడగడా నోట్లో పోసుకుని త్రాగి 'అమ్మయ్య' అనుకున్నారు పెద్దభారం నెత్తిమీదనుండి దింపుకున్నట్లుగా.

ప్రతి నెలా అంతే. మొదటి తారీఖు వచ్చిందంటే ఆయనకు కొద్దిగా కష్టంగానే ఉంటుంది. ఆ స్కూల్లోవున్న ఇరవైమంది మాష్టర్లకు నలుగురు గుమాస్తాలకు, ఐదుగురు జవాన్లకు జీతాలు పంచాలి!......ఎక్కువ తక్కువలు రాకుండా జాగ్రత్తగా ఇచ్చేటప్పటికి ఒక పెద్ద భారం తీరినట్లే అనిపిస్తుంది!......లేకపోతే మరేమిటి?...... ఈకాలంలో ఒక పది రూపాయిలు చేతివి పడ్డయ్యంటే ఆనెల జీవితపు నౌక తల్లక్రిందులయిందన్నమాటే!

"వెంకటేశు! లైటు ఆర్పి తలుపు వెయ్యి!" అన్నారు కుర్చీమీద ఉత్తరీయాన్ని బుజాన వేసుకుంటూ.

చిన్నగా నడిచి బస్సుస్టాపు దగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి మరో అరగంట పట్టింది ఆయనకు.

"గుడ్డిలో మెల్లలా ఇదో ఉపాయం......కొద్ది రోజులబట్టి సిటీ బస్సొకటి వేశారు......ఇదివరకు అరణాలు రిక్షా కిచ్చేది. ఈ రోజున పదిహేను నయాపైసలతో సరిపోతోంది!"

చిన్నగా నవ్వుకున్నారు రంగనాథరావుగారు. "మనకు హాయిగానే ఉన్నదిగాని ఈ సిటీ బస్సుల వలన రిక్షావాళ్ళకు ఎంత కష్టంగా ఉన్నదో?"

ఆరోజు రోడ్డంతా చాలా ఆహ్లాదంగా ఉన్నట్లనిపించింది. జేబులు గలగలలాడే ఆరోజు నిజంగా దేశంలో ఎక్కువమంది జనానికి పండుగదినం లాంటిది!

అంతదాకా ఎందుకు తనకుమాత్రం?— ఇలాంటి మొదటి తారీఖులు ఎన్నో చూచినా ఈ రోజుకూ అది పర్వదినంలాగానే ఉంటుంది— నెల కొక్కరోజున విశాలాక్షికి పూలు కొనుక్కు వెళతాడు— అదే ఫస్టునాడు!

ముప్ఫై ఏళ్ళక్రితం....అంటే తనకు పెళ్ళైన కొత్తల్లో రోజూ పువ్వులు కొనుక్కు వెళ్ళేవాడు ఇంటికి......అప్పుడంటే కానీపెడితే దోసెడు పూలొచ్చేవి....... ఈ రోజువో పది పైసలిచ్చినా లెక్కేసిగాని ఇవ్వడు!

నవ్వుకున్నారు రంగనాథరావుగారు గతాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ.

మనిషి పెరుగుతున్నకొలదీ శక్తి ఏలా క్షీణిస్తున్నదో అలాగే రోజు రోజుకీ, రూపాయికీ విలువ తగ్గిపోతున్నదీ— అనిపించింది.

ఈనెలలోనైనా లక్ష్మిని పిలుచుకువచ్చి చీరె కొనిపెట్టి పంపాలి!......ఎప్పటికప్పుడు వాయిదా పడుతూనే ఉన్నది......తనుమాత్రం ఏం చేయగలడు?......ఐదుగురు పిల్లలతో సంసారం ఈదుకొస్తుండేటప్పటికే జుట్టంతా నెరిసి పోతోంది!

రంగనాథరావుగారి మనస్సు చిన్నబోయింది...... కూతురి పెండ్లిచేసి రెండు సంవత్సరాలయినా పిలిచి ఒక మంచి చీరె కొనిపెట్టలేనందుకు— అంతదాకా ఎందుకు—పెండ్లి బాకీలే ఇంకా పూర్తిగా తీరలేదు!—'ఏం జీవితాలు ఇవి?' అనుకున్నారు నిరాశగా.

పెద్దవాడు— పెద్దవాడికి మాత్రం రోజూ ఇంటి నుంచి కాలేజీకి రెండు మైళ్ళు నడవాలి...... నడవలేక అఘోరిస్తున్నాడు......సైకిలు కొనిపెడదామంటే వెసులుబాటే లేకపోయె— ఏంచేయాలి?.. కాలేజీనుంచి తిరిగివచ్చే సమయంలో వాడిని చూచినప్పుడల్లా జాలివేస్తుంది—కాని ఏం లాభం?— తనో పెద్ద హైస్కూలుకు హెడ్మాష్టరనని పేరు తప్ప మరేమీ లేదు!

ఆలోచనలతో మొఖాన పట్టిన చెమట బిందువులను మరోసారి తుడుచుకున్నారు.

ఇంతలోనే కిక్కిరిసివున్న సిటీబస్సు కాస్తా వచ్చి నిలబడటం, రంగనాథరావుగారు హడావుడి పడుతూ, ధోవతిని పైకి పట్టుకొని మరీదాంట్లో ఎక్కటం కొద్ది క్షణాల్లోనే జరిగిపోయినయి.

లోపలగూడా దాదాపు అరవైమంది ఎక్కవల్సిన ఆ బస్సులో ఎనభైమంది దాకా ఉన్నారు. బస్సు పోతున్నా లోపల చెమట పోసేటంతగా కిక్కిరిసి ఉన్నారు. ఒక్కొక్క క్షణంలో అనిపిస్తుంది ఆయనకు "పదిహేను నయాపైసలతో పోతుందిగదా అని ఈ కిక్కిరిసిన మహాసముద్రంలో ఒంటికాలి జపం కంటే అరణాలు పోయినా రిక్షానే మేలు!" అని. అనుకోవటమే గాకుండా నవ్వుకున్నారు గూడా.

కాని ఆయన మనస్సుకు మాత్రం చూస్తూ చూస్తూ తక్కువతో పోయేదానికి ఎక్కువ ఖర్చు పెట్టటం ఇష్టంలేకపోతోంది!

ఆ బస్సులోవున్న పది నిముషాలు గంట అనిపించగా, తన ఇంటికి దాపురోకంటె ఒక స్టేజీ ముందుగానే సెంటర్లో దిగారు. రోడ్డంతా పాల బులబుల కాంతితో మెరిసిపోతోంది. లైట్లను అంటిపెట్టుకున్న పురుగులు జోరుగా ఎగురుతున్నాయి. ఎటు చూచినా జనం, రిక్షా బళ్ళు మోత......సైకిళ్ళ హడావుడి చెప్పనవసరమే లేదు......ప్రతి కొట్లోను జనం బొల్లంమీద ఈగల్లా మూగిఉన్నారు.

బస్సుదిగిన రంగనాథరావుగారు పట్టిన చెమటను పై పంచతో తుడుచుకుంటూ క్షణం పేవ్మెంటుమీద నిలబడ్డారు.

ఆయన వెనుకనే దిగిన మరోవ్యక్తి "గుడ్ మార్నింగ్ సార్!" అంటూ రంగనాథరావుగార్ని చూసి, గారబట్టిన పళ్ళతో నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

అతడిని చూస్తూనే రంగనాథరావుగారు నవ్వి, తడబడే స్వరంతో "గుడ్‌మార్నింగ్..... గుడ్ మార్నింగ్!" అన్నారు.

ఆయన కంఠం వణికింది.

అతడినిచూస్తే ఆయన కెందుకో భయం! ఆయన కదలకుండా పోతున్న అతడివైపు చూస్తూనే ఉండిపోయారు.

"పాపం! ఇవాళ ఎవరెవరికి మూడిందో!" అనుకున్నారు.

అప్రయత్నంగా నవ్వు వచ్చింది. కాని అతడిని చూచి తను ఎందుకు భయపడుతున్నాడో అర్థం కాలేదు......అంతే! నరాల బలహీనత తప్ప మరేమీ లేదనుకున్నాడు......కాకపోతే అతడి కబంధ హస్తాలలో తనూ ఇరుక్కుపోతాడనా......?

అతడు తన జోలికి వస్తాడా?......అందునా అతడి పిల్లవాడికి చదువుచెప్పే తన జోలికి!...... మరోసారి అతడు తన జోలికి రాడు అన్నంత ధైర్యంగా అనుకున్నారు.

కాని అనుమానం పెనుభూతం అవగా (అందులో అతడు తనతోబాటే తన వెనుకే ఆ బస్సులోనే ప్రయాణం చేయటంతో) గబుక్కున పక్క జేబుమీద చెయ్యి వేశారు.

కాని మరుక్షణంలోనే గుండె ఆగిపోతుందేమోననిపించింది. జేబుమీద వేసిన చెయ్యి కొయ్యలా బిగుసుకుపోయింది. మనిషిలోని నరనాడులూ కృంగిపోయినయి. మనిషి శిలా విగ్రహమే అయిపోయారు.

కొన్ని క్షణాలవరకు ప్రపంచం గిర్రున తిరుగుతున్నట్లే అనిపించింది.

ఏంచేయాలో తోచలేదు.

జేబులోని పర్సు పోయిందన్న నిజం ఆయనని మృతతుల్యుడిని చేసింది.

రాబోయే నెలకు ఆపురాపురుమంటూ ఎదురు చూస్తూ కూర్చుని తీసుకున్న జీతం కాస్తా, క్షణాల్లో ఎగిరిపోయింది! ...... దుఃఖం పొర్లుకొచ్చింది!

అలా జరగటానికి కారకు లెవరో గూడా తెలుసుకున్న ఆయనలో కోపం కట్టలు తెంచుకు ప్రవహించింది.

'ఛీ! ఛీ! కృతఘ్నుడు!" అనుకున్నారు.

వడి వడిగా అడుగులు ముందుకువేస్తూ కొద్ది నిముషాలక్రితం కనబడి, 'గుడ్‌మార్నింగ్' అన్న వ్యక్తికోసరం హడావుడిగా వెతకసాగారు.

చమటలు పడుతున్న శరీరంతో కళ్ళు బైర్లు క్రమ్ముతుండగా పిచ్చివాడిలా నలుమూలలా తిరిగి, నిరాశతో, నిస్పృహతో ఒక మూల నిలబడిపోయారు.

"ఎలాంటి దుర్దినం?"

"అసలు ఈనెల గడిచేదెలా?" ఆయనగుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది.

"తానెంత పొరబాటు పని చేశాడు?......ఈ రోజునన్నా అరణాలుపోతే పోయినయి రిక్షాలో, ఇంటికి వెళ్ళి ఉండవల్సింది!......ప్చ్......నుదుటిన అలా జరగాలని వ్రాసిఉంటే తనెలా వెళ్ళగలుగుతాడు?"

కళ్ళవెంట నీరు జలజలా కారుతుండగా నిస్సత్తువతో పీకుతున్న కాళ్ళతో ఇంటివైపుకు అడుగులు వేశారు.

వీధి మూలనున్న పూల దుకాణం కనబడినప్పుడు హృదయం గతుక్కుమన్నది. ఒక్కసారి బాధగా, జాలిగా 'విశాలా!' అనుకున్నారు.

ఒక్కక్షణం గూడా ఆలస్యం చేయకుండా ముందుకు అడుగులు వేశారు.

తనేం చేయాలి ఇప్పుడు?

—ఆయనకు అర్థంగాని ప్రశ్న అది!

పోలీసు స్టేషన్లో రిపోర్టు ఇస్తేనో?—

తన జేబులో పర్సు ఎవరు తీసుకున్నారో తనకు తెలుసు—తను తిరిగి పోగొట్టుకున్న సొమ్మును పొందటానికి అంతకంటే ఇంకేం కావాలి?

అదే మంచిదనిపించింది—క్షణంలో మరో అనుమానంరాగా విచలితులయ్యారు— తన ఆశ గాని— పోలీసు స్టేషన్‌లో చెప్పినా తన మొర ఆలకించే దెవరు?......తన జేబులోనుండి అతడు పర్సు తీస్తుండగా తనుగాని ఏమైనా చూచాడా?... ఏవిటో పిచ్చి పిచ్చి వూహలుతప్ప!

ఆ ఆశ గూడా పోవటంతో ఆయనకు సర్వం చీకట్లు క్రమ్మినట్లయింది.

రెండు సంవత్సరాలక్రితం పెండ్లిచేసి పంపిన కూతురుకు చీరెకొని పెట్టకపోవచ్చు, జాలిగా ఎండలో చెమటలు పట్టేలా నడిచి వచ్చే కొడుక్కు ఒక పాత సైకిల్ కొనిపెట్టకపోవచ్చు—కాని తెల్లవారేటప్పటికి వచ్చే పాలవాడికేం చెప్పాలి, పెరుగువాడికేం చెప్పాలి, చాకలికేం చెప్పాలి—అంతదాకా ఎందుకు? వెచ్చాలకొట్టు సుబ్బిస్టకేం చెప్పాలి?—తిరిగి ముప్పై రోజుల జీవితాన్ని ఎలా వెళ్ళబుచ్చాలి?

ఆయన తడబడ్డారు.

నడవలేకపోయారు.

చీకట్లో నడుస్తున్న ఆయన కండ్లకు నీటి తెరలు అడ్డుపడినయి......ముందునెలల జీవితం అంధకారంలా కనిపించింది.

క్షణంకదలకుండా ఆగిపోయినఆయనకు మనస్సులో ఒక ఆలోచన తళుక్కున మెరిసింది. దాంతో ఆయన దృఢచిత్తులయినట్టుగా నిట్టనిలువుగా నిలబడ్డారు. తరువాత మరుక్షణంలో గట్టిగా వూపిరి పీల్చుకొని, వడివడిగా పరుగెడుతున్నట్లుగా ఇంటి వైపుకు అడుగులు వేశారు.

"దానికి అది ఒక్కటే పద్ధతి!" అప్పుడప్పుడు గొణుక్కోసాగారు రంగనాథరావుగారు.

ఇంటిముంగు అగి దగ్గరకు వేసిఉన్న తలుపు లను లోపలికి నెట్టారు.

తీక్షణంగా నిప్పులు చెరిగే కళ్ళతో లోపలికి చూస్తూ "ఒరేయ్ రంగా!" పెద్దగా అరిచారు. భీకరంగా గర్జించినట్లే ఉన్నది ఆ కంఠం.

లోపల వరండాలో చదువుకుంటున్న ముగ్గురు పిల్లలు ఆ అరుపుకు ఉలిక్కిపడి తలలెత్తి వాకిటి వంక చూడసాగారు.

హెడ్మాష్టరుగారు!

పన్నెండేండ్ల రంగడు తడబడుతూ లేచి నిలబడ్డాడు.

రంగనాథరావుగారు బోను నుండి బయటపడ్డ సింహంలా ముందుకురికి, వాడి జుట్టు పట్టుకొని తల వంచి వీపు మీద దబదబా బాదసాగారు. ఇల్లు కప్పెగిరి పోయేలా అరవసాగారు.

"వెధవరాస్కెల్! పోరా.....నాముందునించిపో!.. అప్రాచ్యుడా....మీనాన్నతోచెప్పు....మేష్టారిదగ్గర తీసుకున్న రెండువందల యాభై రూపాయలు తీసుకు వస్తేనే తప్ప తిరిగి తనకు మొఖం చూపించ వద్దన్నా రని చెప్పు!"

రంగనాథరావుగారు ఆయాసంతో ఎగరొప్పసాగారు.

వాడితో చదువుకుంటున్న [illegible]

అతడి నిజాయితీ

ఇద్దరు పిల్లలూ శిలా విగ్రహాల్లా కూరున్నారు. ఆయన ఎప్పుడూ చేయని రాక్షస కృత్యాన్ని చూస్తూ తలుపుకు అంటుకు పోయింది భార్య విశాలాక్షి.

తరువాత రెండు నిముషాలకు చంకలో పుస్తకాలతో, ఒక చేత్తో జారుతున్నలాగును పైకి పట్టుకొని, మరుచేత్తో చొక్కా పెట్టుకొని కళ్ళు తుడుచుకుంటూ, వెక్కుతూ పోతున్న ఆ కుర్రవాడిని చూచినప్పుడు ఆ రంగనాథరావు గారికే కళ్ళవెంట నీరు జలజలా రాలింది.

తానేదో తప్పుచేసినట్లుగా బాధపడ్డారు. హృదయం ద్రవించింది. చేయెత్తి వెనక్కు పిలవబోయి గూడా గుండె చిక్కపట్టుకొని ఆగిపోయారు.

"తాను పాపిష్టివాడు!" అనుకున్నారు.

లేకపోతే ఏమీ తెలియని పన్నెండేళ్ళ పసివాడి మీద అతడి తండ్రి పాపిష్టి పనులకు గాను పగ తీర్చుకుంటాడా?

కాని అంతకు మించి మరో మార్గంలేదు.

ఆలోచనల అల్లకల్లోలంలో వాడు పోయిన వైపే చూస్తుండి పోయారు కొన్ని నిముషాల వరకు.

"లోపలికి రండి!" ప్రశాంత గంభీర స్వరంతో అని వణుకుతున్న రంగనాథరావుగారి చేతిని పట్టుకొని లోపలికి తీసుకు వెళ్ళింది విశాలాక్షి.

ఆయన శూన్యంలో చూస్తూ మంచం మీద కూర్చున్న తరువాత, "ఏంమైంది?.... ఎందుకలా అయిపోయారు?" అడిగింది అతి ప్రశాంతంగా.

ఆయన కంట్లో నీరు తిరుగుతుండగా, "నెల రోజుల కష్టార్జితం గంగపాలయింది.... ఆ నికృష్టపు వెధవ పొట్టన పెట్టుకున్నాడు!" అన్నారు.

"దానికి పాపం రంగడేం చేస్తాడు?...మీరావేశంలో కొట్టిన దెబ్బలు తగలరానిచోట తగిలితే మన పనేమయ్యేది?".

రంగనాథరావుగారు భయంతో ఒణికిపోయారు. "నిజమే!...అలాంటిదేజరిగితే తనేమయ్యేవాడు?... పోయినడబ్బుపోగా [illegible] జీవితం!...

"భగవాన్! తనెంత తొందరపడ్డాడు?" రెండు చేతుల్లో మొఖం దాచుకున్నారు.

విశాలాక్షి కొన్ని నిముషాలవరకు మౌనంగా ఊరడి పోయారిదా ఒక నెల జీతం లేకపోతే పడవల్సిన బాధలు ఆమెకూ తెలుసు.

"కాళ్ళుకడుక్కోండి.... భోజనంచేద్దురుగాని!" అన్నది నెమ్మదిగా.

"నాకు ఆకలి కావడంలేదు!"

"ఎందుకని ఆకలికావటంలేదు.... డబ్బు పోవటంతోనే కడుపునిండి పోయిందా?.... పోయిన దానికి డొక్కను ఎండ పెట్టుకుంటే తిరిగి వస్తుందా? ఏదో ఒకటి చేయాలి.... భోజనంచేసి ఆలోచిద్దాం లేవండి!"

ఆయన మౌనంగా లేచి నిలబడ్డారు.

ఉన్నట్లుండి— ఒక అడుగు ముందు వేసినదల్లా వెనుదిరిగి— మెళ్ళో నుండి ఎన్నో సంవత్సరాల క్రితం నుండి ఉన్న మూడుపేటల చంద్రహారం తీసి ఆయన చేతికిచ్చింది.... "ఎక్కడో ఒకచోట పెట్టేశేయండి.... వీలు చిక్కగానే తెచ్చుకుందాం!"

"విశాలా!" ఆయన కంఠం రుద్ధమయింది. కళ్ళవెంట నీరు జలజలా రాలింది.

విశాలాక్షి మొఖం పక్కకు తిప్పుకుని దబదబా వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

తరువాత భోజనం చేస్తున్న సమయంలో రంగనాథరావుగారు. "బహుశః వాడు డబ్బు తిరిగి ఇస్తాడేమో?"

"మీ పిచ్చి!" ఆమె చిన్నగా నవ్వింది. "ఆ మాత్రం జ్ఞానముంటే మీ దగ్గర నుండి తీసుకుండే వాడేగాదు!"

రంగనాథరావుగారిలో చిగురుస్తున్న ఆశను ఆమె త్రుంచి వేసింది.

ఆయన ఒక్క క్షణం ఆమె మొఖంలోకి చూచి తలవంచుకున్నారు.

ఆయనకు అన్నం సహించటం లేదు.

ఒకనాడు— వాడు—రంగడు తండ్రి—తన దగ్గరకు వచ్చి ఏలా ప్రాధేయపడ్డాడో గురుకు వచ్చింది.

"హెడుమాష్టారు! మీరు కాదు అనగూడదు.. నాయందు దయచూపాలి.... నా కొడుకు ఎన్నడూ నాలా తయారవ గూడదు!.... వాడు చదువుకోవాలి....! నలుగురిలో మెప్పు పొందాలి.... అందరిలో తనకు మించినవాడు లేడు అనిపించుకోవాలి.."

ఇంకా ఏవేవో, చెప్పాడు కొడుకు తల నిమురుతూ.

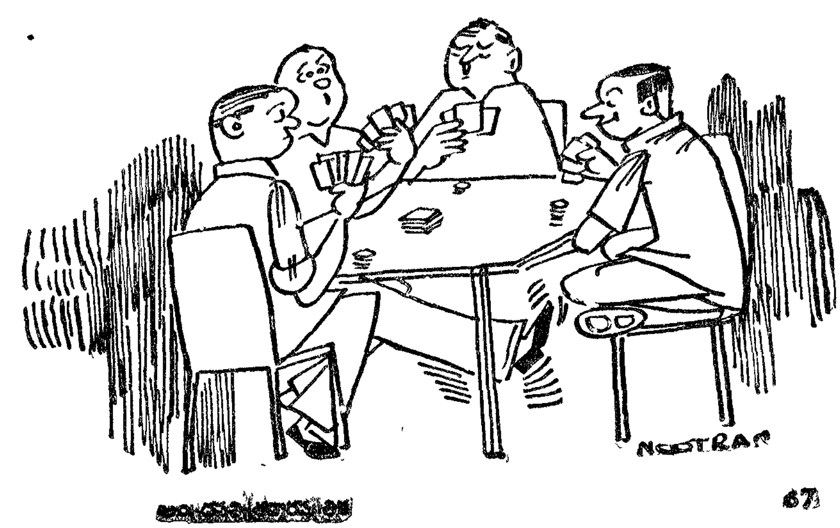

మంచి వూహాలున్నప్పుడు నీవు చేస్తున్న పనిని మానుకోవచ్చుగదా ? నలుగురిలోనూ మంచి వాడుగా పేరు తెచ్చుకోవచ్చుగదా ?''

''యుక్త వయస్సు వచ్చిన తరువాత ఎక్కువ రోజులు జైల్లోనే గడిపాను మాష్టారూ !.... ఎప్పుడు, ఎక్కడ ఎలాంటి దొంగతనం జరిగినా నాకోసరం పోలీసులు వెతుకుతుంటారు.... ఆరు సార్లు జైలుకు వెళ్ళిన నేను మంచివాడుగా ఎలా పేరు తెచ్చుకోగలను ?.... నేను అనుకొని ప్రయత్నించినా నాకు ఉద్యోగమిచ్చేవారెరు? నా పొట్ట గడిచేదెలా ? ఏమీ లాభంలేదు మాష్టారూ !... ఈ జీవితం ఈలా వెళ్ళిపోవాల్సిందే !''

అతడి మాటలకు తను ఆశ్చర్యపోయాడు. అతడు ఏమీ తెలియని మూర్ఖుడు మాత్రం కాదని పించింది !

తన వీధిలోనే ఉండే (స్వేచ్ఛా జీవిగా తిరిగే తక్కువ రోజులు) అతడిని గురించి తనకు బాగా తెలుసు— అతడిని గురించి అందరూ ఏమనుకుం టారో గూడా తనకు తెలుసు.

అంతదాకా ఎందుకు అతడి భార్యని, అతడి కొడుకుని ఏ పేరు పెట్టి పిలుస్తారో గూడా తనకు తెలుసు— దొంగాడి పెండ్లాం ! దొంగాడి కొడుకు!

ఒక్కక్షణం జాలివేసింది !

అందుకనే ఆ రోజున అతడికి ఉచితంగా విద్య చెప్పటానికి గూడా అంగీకరించాడు—అతడి కోరిక లాగానే— దొంగ కొడుకుకు ఎప్పుడూ దొంగ కాకూడదు !.... నలుగురూ ఆశ్చర్యపోయేలా అత్యున్నతమైన భారత పౌరుడిలా తీర్చిదిద్దాలి !.... కంకణం కట్టుకున్నాడు తను !

అటువంటి తన జేబునే అతడు కొట్టి, తన నెల జీవితపు కష్టాన్ని హరించి, తనని పరిస్థితుల కత్తెరలో ఇరికిస్తాడా ?

ఆయనకు ఆ రాత్రి నిద్ర పట్టలేదు !

మాటి మాటికి అతడిని ద్వేషించటంలోనే రాత్రి గడిచి పోయింది. రాత్రి తాలూకాఫీసులో కొట్టిన పన్నెండు గంటలూ విన్న ఆయన, తెల్ల

అతడి నిజాయితీ

వారు ఝామున ఐదుగంటలూ విన్నారు.

కళ్ళు మంటలు పుడుతుండగా లేచి మంచం మీద శూన్యంలోకి చూస్తూ కూర్చుండిపోయారు.

దాదాపు ముప్ఫై సంవత్సరాలకు పైబడి తను ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు— కాని ఈలాంటిది ఎప్పుడూ సంభవించలేదు.... ఐదూ పదీ పోలేదనిగాదు.... మొదటి తారీఖునాడు ఆశలు, కోరికలు, అవసరాలు నడుమ తీసుకున్న నెల కష్టార్జితం ఇలా ఎప్పుడూ కాలేదు !

ఒక్కొక్క రోజు ఏలాంటి ఘోరాలు జరుగుతయ్యో జరిగేటంతవరకు తెలియదు గదా !

విశాలాక్షికి తను వివాహానంతరం ఏమీ స్వార్జితంతో కొనిపెట్టలేక పోయినా, ఈ రోజున ఆమె బంగారు గొలుసును తన అవసరాలకు తీసుకోవాల్సి వస్తోంది !

ఎంతగా బాధపడ్డా — అంతకు మించిన గత్యంతరం మరోటి లేదనిపించింది.

తూరుపు తెలతెలవారుతున్న సమయంలో నీరసంతో గూడిన బలహీనతతో లేచి కాలకృత్యాలు తీర్చుకోసాగారు.

విశాలాక్షి లేచి దొడ్లో పనిచేసుకోసాగింది.

పిల్లలు మొఖాలు కడుగుతున్నారు.

రంగానాధరావుగారు వాకిట్లో వాలుకుర్చీలో కూర్చొని రోడ్డు మీదకు చూస్తున్నారు నిరాశగా.

ఉన్నట్లుండి ఆయన ఉలిక్కిపడ్డారు. నిట్ట నిటారుగా కూర్చున్నారు. ఆయన హృదయంలో తెలియని ఆశ చోటు చేసుకుంది. కళ్ళువింతగా మెరిసినయ్. తడబాటుతో కుర్చీలో నుండి లేచి వడివడిగా ముందుకు అడుగులు వేశారు— వీధి వాకిలి దాటి లోపలికి వస్తున్న రంగడిని చూస్తూ !

''ఏరా ! ఏమైంది ?'' హడావిడిగా అడిగారు.

రంగడు తల వంచుకొని జేబులో నుండి పెద్ద కవరు తీసి ఆయన కిచ్చాడు.

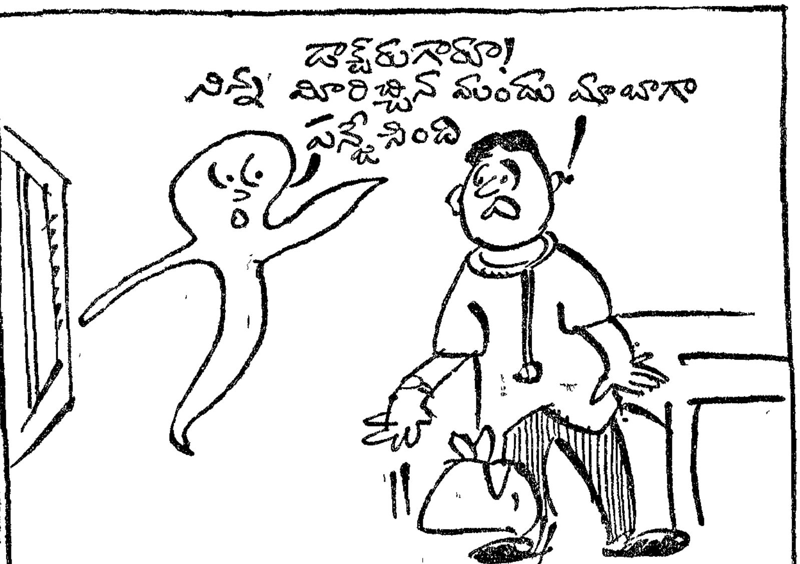

ఆయన వణక చేతులతో దానిని తీసుకొని ఆదుర్దాగా లోపల చూచేటప్పటికి కళ్ళు జిగేలుమన్నయి. హృదయం ఆనందంతో పారవశ్యం చెందింది. సంతోష ఉద్వేగాన్ని ఆపుకోలేక పోయారు. మొఖమంతా కాంతితో వెలుగుతుండగా, ''విశాలా ! విశాలా !'' అంటూ దొడ్డివైపుకు పరిగెత్త సాగారు.

చిన్న పిల్లవాడిలా కేకలేస్తూ వస్తున్న ఆయన్ను చూస్తూ ఆమె విభ్రాంతితో ఎదురు వచ్చింది.

''మన అదృష్టం బాగుందే ! వాడు మన డబ్బు పంపాడే !.... నిజం !.... ఇదుగో పంపాడు !'' అన్నాడు.

''మంచిదే.... గండం గడిచిందన్న మాట !'' ఆమె హృదయం తేలిక పడింది.

అత్యుత్సాహంతో వెనుదిరిగారు రంగనాధరావు గారు. గదిలోకి వెళ్ళి పెట్టె మూతతీసి కవరులో డబ్బు తీశారు. లెక్క పెట్టుకొని రెండు వందల యాభై ఉండటంతో తృప్తిపడి నవ్వుకుంటూ పెట్లో పెట్టి మూత వేశారు. వెనుదిరుగుతూ పెట్టె మీదగా ఉన్న దేవుని పటానికి కృతజ్ఞతగా నమస్కరించారు.

హుషారుగా ఆయన్ను చూస్తుంటే యువకుడిలాగానే కనబడ్డారు.

మరుక్షణంలోనే ఆయనకు ఆలోచన తట్టింది. వెనుదిరిగి పెట్టె దగ్గరి కెళ్ళి పెట్టెలో నుండి ఒక రూపాయి తీసుకొని, ''ఒరేయ్ ! రంగడూ !'' అంటూ బయట కొచ్చారు.

కాని అక్కడ రంగడు లేకపోవడం ఆయన్ను ఆశ్చర్య పరిచింది. కొస్త మనస్సు చిన్నబోయింది.

''పాపం ! రాత్రి వాడిని చాలా హింసించాడు. పిచ్చివెధవ ! ఎంతగా బాధపడ్డాడో !'' అనుకున్నారు జాలిగా. ''ఏమన్నా కొనుక్కుంటాడేమోనని నో రూపాయి ఇద్దామనుకుంటే చెప్పకుండా వెళ్ళి పోయాడే !'' అనుకొని బాధ పడ్డారు గూడా.

ఒక విధంగా తను చేసిన పనే తను పోగొట్టుకున్న డబ్బును తిరిగి సంపాదించి— అద్ది హింసాత్మక మవ్వవచ్చు. ఒకరు చేసిన అన్యాయానికి మరొకరిని శిక్షించవచ్చు— కాని ఫలితం ఆనందదాయక మయింది !

ఆయనకు ఉచితంగా మరో నెల జీతం లభించి నట్లే ఉన్నది. ఆయన ఆనందం చూస్తుంటే కాలు ఒక చోట నిలవటం లేదు !

ఈ వేళ్లో లక్ష్మిని పిలుచుకువచ్చి చీరె తప్పకుండా కొనిపెట్టాలి అని గూడా దృఢంగా నిర్ణయించుకున్నారు ఆయన.

వంట యింట్లో భార్య ఎదురుగ్గా పీట వేసుకు కూర్చొని ఆ నెలకు కావలసిన సరుకులన్నీ కాగితం మీద వ్రాశారు. పాలవాడు వస్తే ఏలా మొఖం చూపాలా అని భయపడ్డ ఆయన నవ్వుకుంటూ వెళ్ళి మరీ ఇచ్చి వచ్చారు అతడు వచ్చినప్పుడు. చాకలివాడికి ఇచ్చారు. పెరుగువాడికి ఇచ్చారు.

బజాన కండువ వేసుకొని ఇంటికి పది బారల దూరంలో ఉన్న సుబ్బన్న కొట్టుకు వెళ్ళారు.

సుబ్బన్న డబ్బు తీసుకుంటూ ''హద్దున్నే ఏం తొందరొచ్చిండి... సాయంత్రం ఇవ్వవచ్చుగా !'' అన్నాడు.

"లేదులే .... తీసుకో !" అన్నారు తడబడుతూ.

ఈ ఆనందంలో తను మర్చిపోయాడు నిజమే.— ప్రతి వేళా సాయంత్రం పూట తీసుకువెళ్ళి ఇచ్చే అలవాటు !

ఇంటికి తిరిగివస్తూ తను చేసిన పనికి నవ్వు కున్నారు గూడా.

ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి వంట తయారయింది. భోజనంచేసి స్కూలుకు బయల్దేరారు. ఈరోజున ఎందుకో రిక్షామీద వెళ్ళాలనిపించింది. రిక్షా పిలిచి ఎక్కి కూర్చున్నారు.

సెంటరులో మలుపు తిరుగుతునపుడు పూల దుకాణం కనుపించగా "ఇవాళ సాయంత్రం విశాలక్ష్మికి తప్పకుండా పూలు కొనుక్కు వెళ్ళాలి !' అనుకున్నారు.

నిజంగా ఎలాంటి సంఘటన ! .... దాదాపు పన్నెండు గంటలు తనను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసింది.

తను తెలివిగా చేసిన పనికి వాడు ఎంతగానో భయపడి ఉంటాడు— లేకపోతే ఏ దొంగైనా తీసుకున్న డబ్బు తిరిగి ఇస్తాడా అంత తేలిగ్గా— తన కొడుకు చదువు ఎక్కడ నాశన మవుతుందో, తన లాగే ఎక్కడ తయారవుతాడో నని భయమేసి ఉంటుంది !

ఓ పెద్ద రాక్షసుడి ప్రాణం ఏ చెట్టు తొర్రలోనో ఉన్న పిట్ట గొంతులో ఉన్నట్లుగా రంగడి తండ్రిని పట్టే కీలకం రంగడి చదువులో ఉండనిపించగా నవ్వు పొర్లుకొచ్చింది రంగనాధరావుగారికి.

తన గదిలోకి వెళ్ళి బుజాన కండువా కుర్చీమీద వేసి కుర్చీలో సావకాశంగా కూర్చుంటూ, అప్పుడే అటు పోతున్న తెలుగు మాష్టారు అవధానిగార్ని "ఏమయ్యోయ్ అవధాని ! .... ఒకసారిలారా !" అన్నారు హుషారుగా.

రాత్రి జరిగిన సంఘటన నలుగురికీ చెప్పాలని పించింది— అందునా దానిని తను విడదీసిన పద్ధతి— గర్వంగా !

అలవాటుగా జేబులోనుంచి కళ్ళజోడు తీశాడు. కేసు డ్రాయర్లో పడేద్దామని డ్రాయరు తాళం తీయసాగారు.

"నమస్కారమండీ ! .... " అన్నారు అవధాని. ఆయనకు కాస్త హెడ్మాస్టరుగారి దగ్గర చను వెక్కువ. "ఏమిటో హుషారుగా ఉన్నట్లున్నారు....."

"ఆఁ .... ఆఁ .... చెబుతాను కూర్చోండి..... అలా తొందరపడితే ఎలా ?" అని ఒక్క క్షణం తలెత్తి నవ్వి డ్రాయరు సొరుగు బయటకు లాగాడు.

లాగిన సొరుగు లోపల చూస్తూనే ఉలిక్కి పడ్డారు రంగనాధరావుగారు. కళ్ళు కుంచించుకు పోయినయ్యి. నోటివెంట మాట రాలేదు. గుండె దడదడ లాడసాగింది. ఎవరో వెన్నుమీద బలంగా చరిచినట్లె అయింది.

ఒక్క క్షణం కలా నిజమా అనిపించింది !

కళ్ళు రెపరెప లాడించి మరీ చూచారు.

అవధానిగారికి ఈయన నడత అర్థంకాక "ఏమిటి అలా వింతగా చూస్తున్నారు ?" అన్నారు. లేచి నిలబడి, వంగి ఆయన సొరుగులోకి చూడ టానికి ప్రయత్నిస్తూ.

45 వ పేజీచూడండి

రాజా టాల్కమ్ పౌడరు

అందాన్ని ఇచ్చే ఉత్తమమైన టాల్కు, సున్నితమైన సువాసనతో అందరికి ఆకర్ష ణీయమైనది. పసిపాపల శరీ రాలకు ఇది ఒక ప్రత్యేకత.

తెలికగా బట్టలు ఉదుకుటకు: రాజా బార్ సోప్
దివ్యమైన స్నానమునకు: రాజా కస్తూరి సోప్
పెద్ద స్టోరులన్నింటిలో దొరుకును.

మణ్యం & కంపెనీ, బెంగుళూరు

GP

కండ్ల అందానికి రక్షణకు

దర్ బార్ కాజల్

కాటుక (రిజిస్టర్డు)

తయారుచేయువారు :-
రాంబీర్ కంపెని, బొంబాయి-4.

హార్వే
ట్విన్ టస్కర్
డ్రిల్లు

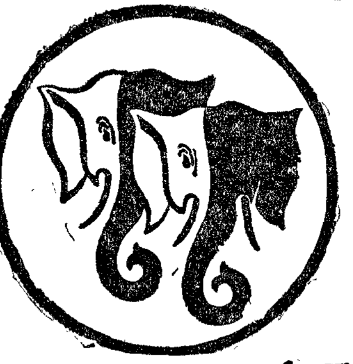

మధుర మిల్సు కంపెనీ లిమిటెడ్ ఉత్పత్తి
నాణ్యమైన మాయిక మారుపేరు

మధురకు చేరిన హార్వేస్

(93.MMC.16 TG)

అతడి నిజాయితీ

39 వ పేజీ తరువాయి

రంగనాథరావుగారు చటుక్కున దానిలో ఉన్న తన పర్సుమీద చేయి వేశారు. కొయ్యలా బిగుసుకు పోయిన చేత్తో దానిని పక్క జేబులో పడేసుకున్నారు.

"ఏంలేదు అవధాని .... ఏంలేదు .... తరువాత చెబుతాను నీకు ....!" అంటూ తడబడుతూ లేచి నిలబడ్డారు. త్వరత్వరగా కుర్చీమీద వేసిన కండువాను భుజంమీద పడేసుకున్నారు.

ఏదో తెలియని లోకంలో నడుస్తున్నట్లుగా తోడ్డుమీదకు అడుగులు వేశారు.

అవధానిగారికి ఏమీ అర్థంగాలేదు. హుషారుగా ఏదో చెప్పాలన్నట్లుగా పిల్చి, ఉన్నట్లుండి ఎందుకూ అయిపోయారో, ఎక్కడికి అలా చెప్ప పెట్టకుండా వెళుతున్నారో అర్థంగాక రంగనాథరావుగారు వెళు తున్నవైపే చూస్తూ ఉండిపోయారు.

ఇది చాలా విచిత్రంగా ఉంది !—తను పోయిం దనుకుంటున్న పర్సు పోలేదా ? .... దాని నితను ఆఫీసులో డ్రాయర్లో మర్చిపోయాడా ?— అలా గుర్తుకొచ్చినప్పుడల్లా ఆయనకేదో పాతాళంలోకి జారిపోతున్నట్లే అనిపించింది !

మరి అతడు రెండు వందల యాభై రూపాయలు ఎలా పంపించాడు—ఎందుకు పంపించాడు? —రంగనాథరావుగారికి తల తిరిగిపోసాగింది.

తానేదో అయోమయ ప్రపంచంలో పడి దారి తెన్నులు తెలియనివాడిలా గిజగిజ లాడిపోయారు!

నిజమే !—చిన్న జీతాలు పంచి మొఖం కడుక్కొని, మంచినీళ్ళు త్రాగటానికి వెళ్లబోతూ దాంట్లో పెట్టినట్లే ఉన్నాడు .... కనీసం తను బస్సు ఎక్కే ముందైనా జేబులో పర్సు ఉందో లేదో చూసుకోవాల్సింది— ఇంత గొడవా జరిగి ఉండేదే గాదు !

ఒకవిధంగా సహజంగా—తన జేబులోనా పర్సు లేదు— తన వెనుక కిక్కిరిసిన బస్సులో ఓ పచ్చి దొంగ ప్రయాణం చేశాడు .... అంతకంటే ఇంకేం కావాలి .... పర్సు పోయిందనుకోవటానికి— అతడే తీసుకున్నా డనుకోవటానికి !

కాని— తను చాలా తొందరపాటు పడ్డాడేమో ననిపిస్తోంది.....అసలు తన ఆలోచనలన్నీ ఒక బాట లోనే నడిచినయి— కనీసం అతడుగాక మరెవరయినా తీసి ఉండవచ్చునని గూడా తను ఒక్కసారి అనుకో లేదు !

అవును— ఏలా అనుకుంటాడు ? ఎక్కడున్నది అస్కారం ?—వెం కష్టార్జితం మాయ మవ్వటంతో ముందు జీవితం కటికచీకటిలో కనబడింది ..... తను తత్తరపడటం, దిగులుపడటంతోటే సరిపోయింది !

ఇప్పటికే రాత్రి పంపుటన గుర్తుకొస్తుంటే గుండె దడదడ లాడుతూనే ఉన్నది !

ఇప్పుడు రంగడికి తన మొఖం చూపించాలంటే సిగ్గుగా ఉన్నది రంగనాథరావుగారికి .... ఏదో ఇబ్బంది పడుతున్నట్లుగా అనుకోసాగారు.

ఏమైనా—వెళ్లక తప్పదు. రాత్రి తను చేసిన పనికి, అతడిమీద తను అనుమానపడిన తీరుకి అతడు ఎంతగా బాధపడుతున్నాడో ?

ఉత్తమ చికిత్స

ఏకారణముల చేతనైనా దాంపత్య సౌఖ్యం అనుభవించ లేని వారు వెంటనే 15 పైసల స్టాంపుతో మమ్ములను సంప్రదించండి :

డా. ఎ. పూర్ణచంద్రరావు,
N.D.F.N.F-U. (Ceylon) R.A.M.P.
సెక్సు స్పెషలిస్టు,
పూర్ణాహాస్పిటలువద్ద, గాంధినగరం, విజయవాడ3

డాక్టర్ వృత్తి చేయండి

విరామకాలంలో ఇంటిలో పోస్టల్ ట్యూషన్ద్వారా హోమియోపతి చదివి, గవర్నమెంటు రిజిష్టర్డు కాలేజిద్వారా డిప్లొమా పొందండి.

ప్రాస్పెక్టస్ ఉచితం. వెంటనే వ్రాయండి:

Indian Homoeopathic College,
(APW), JULLUNDUR CITY

పెప్స్
లోక ప్రసిద్ధయిన
గొంతు
మరియు
గుండె
బిళ్లలతో
రొమ్ము పడిశెము

త్వరితంగా నివారించ బడినది

గొంతు నొప్పి, రొమ్ము పడిశెము దగ్గులు, జలుబులు, గొంతు మరియు గుండె బిళ్లలైన పెప్సుతో త్వరితంగా నివారణ యగును. పెప్సును చప్పరించి, నొప్పిని నివారించి శ్రమలను నిర్మూలించే ఔషధము జరుపునట్టి... అందరికమనకర అవిరులను ఆస్వాదించండి

పెప్స్
గొంతు మరియు
గుండె బిళ్లలు
అందరి వర్తకుల వద్దను దొరుకును

సి. ఇ. ఫుల్‌ఫోర్డ్ (ఇండియా) ప్రైవేట్ లి

FPY-86-TEL

డిస్ట్రిబ్యూటర్లు : ఆంధ్రప్రదేశ్ : మిస్సర్స్ వినోద్ & కం., పి. ఒ. బాక్సు 148 హైదరాబాద్-12

పుస్తకములు

5 పుస్తకముల సెట్టు రు. 3-50.

(1) కొక్కోకశాస్త్రం (2) సుహాగ్రాత్ (3) చుంబన పద్ధతులు, (4) 84 ఆసనములు, (5) రహస్యఫోటో ఆల్బం. ఒక్కొక్క పుస్తకం రు. 2/-. పోస్టేజి, ప్యాకింగ్ అదనం. ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

ARHANT BOOK DEPOT,
26, ALIGARH (U. P.)

మంచి పుస్తకాలు

జీవిత రహస్యాలు:- మీ దాంపత్యసుఖానికి అనేక కామ సూత్రాలు :—— రూ. 3-50
యువతి :- స్త్రీలను గురించి అనేక కుతూహల విషయాలు—— రూ. 3-50
సంతానము:- గర్భనిరోధానికి 60 నవీన సులభ మార్గాలు—— రూ. 3-50
పోష్టు ఖర్చులు చితం. క్రింది ఎడ్రస్సుకు వ్రాస్తే వి. పి. పోష్టుద్వారా మీయింటికి పంపబడును

దేశసేవ ప్రచురణలు, ఏలూరు, (ఆంధ్ర)

పాదాలలో ఆనెలు

పాదాలలో ఆనెలు, కండలుపెరిగి, వ్రేళ్లుపాచుకుపోయి పాదములు నేలపై బెట్టలేక రాళ్లు తగిలిన త్రుళ్లిపడువారు పైపూతగావాడిన వ్రేళ్లతోసహా మాయంచేయగల సంజీవి. వెల పోస్టుఖర్చులతో రు.5-50న.పై.

కొక్కోకము చిత్రపటములు గలది.	రు. 1-50
దాంపత్య రహస్యములు ...	రు. 3-00
తెలుగు హిందీ స్వయంశిక్ష	రు. 4-50
తెలుగు-ఆంగ్ల భాషాబోధిని	రు. 5-00

పోస్టు ఖర్చులు ప్రత్యేకము.

ప్రభ అండ్ కో.

3, మలయపెరుమాళ్ వీధి. మద్రాసు-1.

ఫోల్డింగ్ 50 షాట్ పిస్టల్

లైసెన్సు అక్కరలేదు. అమెరికన్ మోడల్, దొంగలు, క్రూరమృగముల నుండి రక్షించుకోండి. ఉల్లాస ప్రయాణాలు, యాత్రలు, నాటకాలకు ప్రశస్తమైనది. ఆటోమేటిక్ 50 షాట్లు ఏర్పాటు గలదు. తేలికైనది. ఇందు నుండి వెలువడు నిప్పు రవ్వలు మిమ్మును కాపాడును.

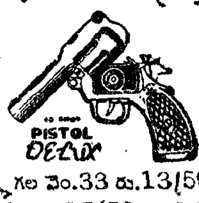

ధర: 50 షాట్లుగల నెం.33 రు.13/50 జర్మన్ మోడల్ నెం. 99 రు. 15/50. వి.పి.పి. చార్జీలు రు. 2/50. లెదర్ కేస్ రు. 3/50 అదనపు షాట్లు 100 కి రు. 5/-.

SULEKHA TRADERS(AP-13)
PHAPHALA, ALIGARH.

అతడి నిజాయితీ

[illegible] న్నాడు—అనవసరంగా ఒక నిరపరాధిని (ఈ విషయంలో) అనుమానించినందుకు!

అసలు ఇంతకీ ఒక్కసారేప్పటికి రెండువందల యాభై రూపాయలు అతడు ఎక్కడనుండి తెచ్చాడు?

ఎలా?

అయినా.....నిన్న మొదటి తారీఖుగా — వాడి జీతము?!

నవ్వు వచ్చింది రంగనాథరావుగారికి.

చాలా గమ్మత్తుగా ఉన్నది ఇదంతా!

ఆయన రంగడుంటున్న ఇంటి సమీపంలోకి వచ్చేటప్పటికి ఆయనలోని వింత ఆలోచనలన్నీ మాయమయినయి — మనిషిని తెలియని సిగ్గు ఆవరించింది!

రంగడికి ఏం చెప్పాలి. ఎలా చెప్పాలి అనే విషయంమీద ఆలోచనలు ముసురుకున్నాయి.

తను అతడిని మానసికంగా కష్టపెట్టినందుకు క్షమాపణ కోరుకోవాలి కూడా!

పడిపోయిన మొండి గోడల నడుమనున్న రంగడి ఇంటి ముందుకు వెళ్ళారు.

అడుగులు దగ్గరకు చేరుకున్నాయి.

గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది.

“రంగడూ!.....”

“.....”

“రంగడూ.....!” కాస్త కంఠం హెచ్చించారు.

ఆ పిలుపుకు రంగడు ఉంటున్న భాగపు తలుపు తెరుచుకోలేదుగాని, పక్క భాగపు తలుపు తెరుచుకుంది. అందులోనుండి గళ్ళలుంగి కట్టుకున్న మధ్య వయస్కుడొకడు బయటకువచ్చి హెడ్మాష్టరు గారిని చూస్తూనే ఆశ్చర్యపోతూ “మేష్టరుగారా! మీరా?” అన్నాడు.

“రంగడు ఇంట్లో లేడా?”

“లేడు మాష్టరు......తెల్లవారుజామునే కుటుంబాన్ని తీసుకొని ఈవూరు విడిచి వెళ్ళిపోయాడు!... మీకేదో ఉత్తరం గూడా ఇయ్యమని ఇచ్చి వెళ్ళాడు. ఇంకా స్కూలుకుపోతూ ఇద్దామనుకుంటున్నాను......” అంటూనే వెనక్కు తిరిగి లోపలి కెళ్ళాడు.

మేష్టరికి శ్వాస ఆగిపోతుందేమోనన్నంత భయం వేసింది.....ఇదేమిటి.....మరుక్షణంలోనే చేయి జేబులోని పర్సును, పర్సులోని డబ్బును నలిపివేయసాగింది!

అతడు లోపలనుండి కాగితం తెచ్చి ఇచ్చాడు. ఆయన ఆదుర్దాగా విప్పి చదువుకోసాగారు......

“మాష్టరూ!

నాలో ప్రత్యేకంగా ఈ ఉత్తరం వ్రాయటానికి ఏ కోరికా లేకపోయినప్పటికీ, ఏదో నాకు తెలియని శక్తి నాచేత వ్రాయిస్తోంది.

సంఘం అంటే అంతే మాష్టరూ!.....అంతే!

ఈ ఉత్తరం నేను ఎవరిని విమర్శించే ఉద్దేశ్యంతో వ్రాయటంలేదు.....నాలోని బాధను కాగితంమీద పెడుతున్నాను.

నేనూ కాస్త కూస్తో చదువు వెలిగించాను..... కాని ఒకసారి పొరపాటున బురదలో కాలు వేయటం జరిగింది.........దానిని ఈనాటికీ నేను తీసుకోలేక పోతున్నాను ...... ఒక్కొక్కసారి తీసుకోటానికి ప్రయత్నించినా పరిస్థితులు తిరిగి దాంట్లోనే తోసేస్తున్నాయి.....నేనేం చేయను మాష్టరూ!.... ఒకసారి మీతో అన్నట్లుగా నా జీవితం బహుదుర్భరం!....

మీకు తెలియకపోవచ్చు.....మీ పర్సును నేను మాత్రం తీయలేదు.....నాకు తెలిసినంతవరకు ఆ సమయంలో మీ పర్సు తీసుకోగలవాడూ లేడు.... మరెలా పోయిందో నాకూ అగమ్యంగానే ఉన్నది....., లేకపోతే అది అంతకుముందే పోయి ఉండవచ్చు!

ఏమైనా కానీయండి..... ఈ ప్రదేశాన్ని వదిలితేనైనా కొన్ని రోజులుగా కొత్త జీవితంలో కాలు పెడదామనుకుంటున్న నాకు విముక్తి లభించవచ్చు!.....అందుకనే ఈ వూరిని వదిలిపెట్టాను...

మీరు నా పిల్లవాడికి రెండు సంవత్సరాలనుట్టీ చదువు చెబుతూ ఎంతో సహాయం చేశారు.... ఈ రోజుల్లో ఒక పైస జీతం లేకుండా గడపటం ఎంత దుర్భరమో నాకు తెలుసు మాష్టరూ!.... అందుకే మీరు పోగొట్టుకున్న రెండువందల యాభై రూపాయలు నా వాడి చదువుకు ప్రతిఫలంగా పంపాను!

ఈ వూరిని విడిచి పోతున్నా నాకు ఒక్కటే తృప్తి మాష్టరూ!......ఒకరికి కష్టంలో ఆదుకో గలిగానే— అందునా అది పాపిష్ఠి ఆదాయంతో కాదనే!......

సెలవ్ మాష్టరూ.....రంగడు. ★

కల్పన

16 వ పేజీ తరువాయి

కనులు గండి. సన్నని చిన్న ముక్కు, గుండి. బుల్లి నోరు. చిన్న వదనం. తీర్చి దిద్దిన అవయవ సౌష్ఠవంతో, సన్నని నడుముతో విరగకాసే పిల్ల, నీలం రంగు చీరతో, నీలం రంగు రవికతో వ్యామోహంతో నిండి అతని ఉత్సాహాన్ని రేకెత్తించింది.

గబగబ ముందుకు పరుగెత్తాడతను. కుడి వైపుకు మళ్ళి ఒక క్షణం ఆగాడు. గజ్జెల సవ్వడి వినిపించలేదు. ఊపిరి బిగపట్టి విన్నాడు. ఊపిరి విడిచితే గజ్జెల శబ్దం వినిపిస్తుందని పెదాలు కదిలించడం లేదు. ముందుకు చూశాడు. వెనక్కు చూశాడు.

ముందు మెట్లు కనిపించాయి. దబదబ మెట్లెక్కాడు. పై మెట్టు కాలికి చల్లగా తగిలింది. విశ్వనాథరావుకి ఒళ్ళు గగుర్పొడిచింది. 'పిరికివాడ!' వణుకుతున్న వంగి చేతితో తడిమి చూశాడు. వర్షపు నీటితో తడిసిన గచ్చు— లేచి మోకాలు విదిలించి కొట్టాడు. పై మెట్టెక్కి అక్కడి నుంచి చూస్తే, మనిషైనా కనిపించలేదతనికి.

టార్చి వెలిగించాడతను. ఎదురుగా— చూచి, ఒకసారి కళ్ళు మూసుకుని తెరిచాడు విశ్వనాథరావు. అబ్బ! అతను స్థిమిత పడ్డాడు. మరొక్క అడుగు ముందుకు వేస్తే— ఏముంది! తిన్నగా ఒక సొరంగంలోనికే అతను పడి ఉండేవాడు. ప్రమాదం తప్పింది. టార్చి వెలుగులో అతను చుట్టూ చూశాడు. దూరంగా సవ్వడి వినవస్తూ ఉంది. ఎడమ చేతి వేళ్ళు మడిచి, లైట్ ఆర్పి, పరపర ముందుకు పరుగుపెట్టాడు. ఎంతదూరం పరుగెపెట్టినా నిర్జనంగా, నిశ్శబ్దంగా ఉన్నది తప్ప, మరేమీ కనిపించలేదు.

గజ్జెల సవ్వడి ఏమైంది? ఇదంతా తన భ్రమేనా? ఊహించుకుని, వ్యర్థంగా తను ఇక్కడ తిరుగాడుతున్నాడా? దెయ్యాల కథల మాదిరి తను ఒక ప్రేతాత్మ ప్రభావానికి లొంగిపోయి తన శక్తిని కోల్పోతున్నాడా? చిత్రంగా ప్రశ్న వెనుక ప్రశ్న మొలకెత్తుతోంది అతని హృదంతరాన.

చిట్టచివరకు ఒక గదిలో అతను నిలబడి, బ్యాటరీ లైట్ వెలుగులో గదిని పరిశీలించాడు. ఆ గదిలో గోడ కొక్కెనికి వ్రేలాడుతున్న ఒక అద్దం తప్ప, మరే వస్తువూ లేదు. ఆ అద్దంలో విశ్వనాథరావు తన ముఖం చూసుకున్నాడు. అబ్బ! ఎట్లా ఉంది తన రూపు!? — తనకే భయం గొలుపుతూ ఉంది. జుత్తంతా చెదరి, బట్టలన్నీ అక్కడక్కడ తడిసి, నలిగి... ఖాకీ కోటు రూపం ప్రత్యక్షమైంది అద్దంలో. ఏదో సాహసిక నవలలో రాజకుమారుడిలా పకపక నవ్వుకున్నాడతను. జేబులో నుంచి దువ్వెన తీసి చకచక తల దువ్వుకున్నాడు. సర్వమూ మరచి ఒక ఈలపాట కూడా పాడుకున్నాడు.

వెనక నుంచి ఎవరో సన్నగా నవ్వుతున్నారు. చటుక్కున వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. నవ్వాగిపోయింది. ఎవరో స్త్రీ పరుగు పెడుతున్నట్లు గజ్జెల సవ్వడి మాత్రం వినబడింది.

“ఎవరది?” అరిచాడు విశ్వనాథరావు.

ఎవరో స్త్రీ పరుగుపెడుతూ పకపక నవ్వుతూ ఉంది. “ఏడ” తిరిగి అరిచాడతను. అరుస్తూనే అతను ఆ వైపు పరుగు పెట్టాడు. ముందు గజ్జెల సవ్వడి— వెనుక విశ్వనాథరావు. ఒక గది నుంచి మరో గదికి— ఇట్లా పైన అంతస్థంతా పరుగులు పెట్టాడతను. గజ్జెల ధ్వని మెట్లు దిగుతూ ఉండగా విశ్వనాథరావుకు ఆయాసం వచ్చింది. కాళ్ళు పీక్కుపోతున్నాయి. ఊపిరందక వూపిరికే రొప్పుతున్నాడతను.

మరి ముందుకు వెళ్ళలేనంత బలహీనతతో అతను మెట్ల మీద కూలబడి పోయాడు. గజ్జెల శబ్దం ఏమైందో అతనికి తెలియదు. ఆయాసంతో ఒగురుస్తూ, కళ్ళు మూసుకుని ఒక్క క్షణం నిరాలోచనగా, నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాడు. ఆ నవ్వింది ఎవరు? ఆ పరుగు పెట్టింది నీలేనా? తన వెనుక చటుక్కున నవ్వి, దూరంగా పారిపోతూ దాగుడుమూతలాడుతూండడంతో ఆమె ఉద్దేశ్యం ఏమిటి? ఇంతకూ నీల బ్రతికి ఉన్నదా? ఆమె ప్రేతాత్మ నిరాకారంగా ఈ కోట చుట్టూ తిరుగుతూ ఉందా?

దిక్కులదిరే విధంగా— దూరం నుంచి— ఒక స్త్రీ ఆర్తనాదం వినిపించింది. మెట్ల మీద నిలబడి ఒక్క క్షణం ఆ ఆర్తనాదం ఎవరిదా అని ఆలోచించాడతను. భయవిహ్వలయైన ఒక స్త్రీ సన్నని కంఠస్వరం అది. విశ్వనాథరావు ఒళ్ళు జలదరించింది. అతనికి భయాన్ని కలిగించే ఆలోచన తటిల్లతలా అతని మనోగగనాన కదలాడింది. ఆ కంఠం ఎవరిదో అతనికి తెలుసు. అతనిలో ఆత్రం పెల్లుబికింది. వేగంగా మెట్లు దిగాడు. తను వచ్చిన దారినే బయటికి పరుగెత్తడం ప్రారంభించాడు. ఎంత వేగంగా పరుగెత్తాలన్నా అతని